

Mál nr. 319/2009

**M
og
vátryggingafélagið X v/ húftryggingar bifreiðar.**

Ágreiningur um rétt til bóta úr húftryggingu vegna tjóns af völdum aksturs á ljósastaur.

Gögn.

1. Málskot, móttekið 14.9.2009, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf X, dags. 30.9.2009, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Að kvöldi 22.7.2009 var bifreiðinni A í eigu M beygt til hægri inn á bifreiðastæði í Nauthólsvík í Reykjavík. Missti ökumaður stjórn á bifreiðinni með þeim afleiðingum að hún rakst á ljósastaur og talsvert tjón varð á framenda hennar. M var farþegi í A í umrætt sinn og sat í hægri framsæti við hlið ökumanns.

Lögregla kom á vettvang og í skýrslu hennar um atvikið er haft eftir ökumanni A að hann hafi ekið á of mikilli ferð og ætlað að taka svokallaða handbremsubeygju inn á bifreiðastæðið, en ekki tekist betur til en að hann endaði á ljósastaur. Þá kemur fram í lögregluskýrslunni að á vettvangi hafi mátt sjá 25 m löng skriðför eftir A.

Í tjónstilkynningu um atvikið er frá því skýrt af hálfu M að A hafi verið ekið á 40-50 km hraða á klst. Það hafi verið hjart og þurrt en rignt degi áður. Ökumaðurinn hafi misst stjórn á A og verið skelfingu lostinn (í paník). Hann hafi ætlað að hemla, en þá hafi A farið “að dansa”. Þá hafi hann notað handbremsu, en þá festust hjólin alveg og A hafi farið upp á kantstein og hafnað á ljósastaur.

Í álitsgerð sem unnin var af fyrirtækinu B um líklegan hraða A er talið að hraði A hafi verið um 30 km á klst. er hún hafnaði á ljósasturnum og um 84 km á klst. er henni var beygt inn á bifreiðastæðið.

M hefur krafist bóta úr húftryggingu A hjá vátryggingafélaginu X, en félagið hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Samkvæmt 2. mgr. 27. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga getur vátryggingafélag losnað úr ábyrgð í heild eða að hluta, ef vátryggður hefur valdið vátryggingaratburði með háttsemi sem telja verður stórkostlegt gáleysi. Við mat á ábyrgð félagsins skal líta til sakar vátryggðs, hvernig vátryggingaratburð bar að, hvort vátryggður var undir áhrifum áfengis eða fíkniefna sem hann hafði sjálfviljugur neytt og atvika að öðru leyti. Sams konar ákvæði mun vera að finna í skilmálum X sem um vátrygginguna gilda.

Þótt ekki teljist nægilega sannað að A hafi verið ekið eins hratt og talið er í álitsgerð B þykir engu að síður ljóst af gögnum málsins, einkum því sem fram kemur í skýrslu lögreglu og ekki hefur verið hrakið og verksummerkjum á vettvangi, að A hafi verið ekið á gríðarlegum hraða er henni var beygt inn á bifreiðastæðið. Í sömu andrá beitti stjórnandi A handbremsunni til að taka beygjuna. Hinn mikli hraði A og háskalegur akstursmáti í beygjunni voru orsök þess hvernig fór. Þessa háttsemi verður að virða ökumanninum til stórkostlegs gáleysis. M var farþegi í A og sat við hlið ökumanns. Var hann þannig í nánum tengslum við ökumanninn og gat ráðið því hvernig hann hagaði akstrinum. Verður það virt M til stórkostlegs gáleysis að hann lét það viðgangast

hvernig akstri A var háttað. Þykir sök M það alvarleg að hann telst hafa fyrirgert rétti sínum til bóta úr húftryggingunni.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr húftryggingu A hjá X.

Reykjavík, 27. október 2009.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.